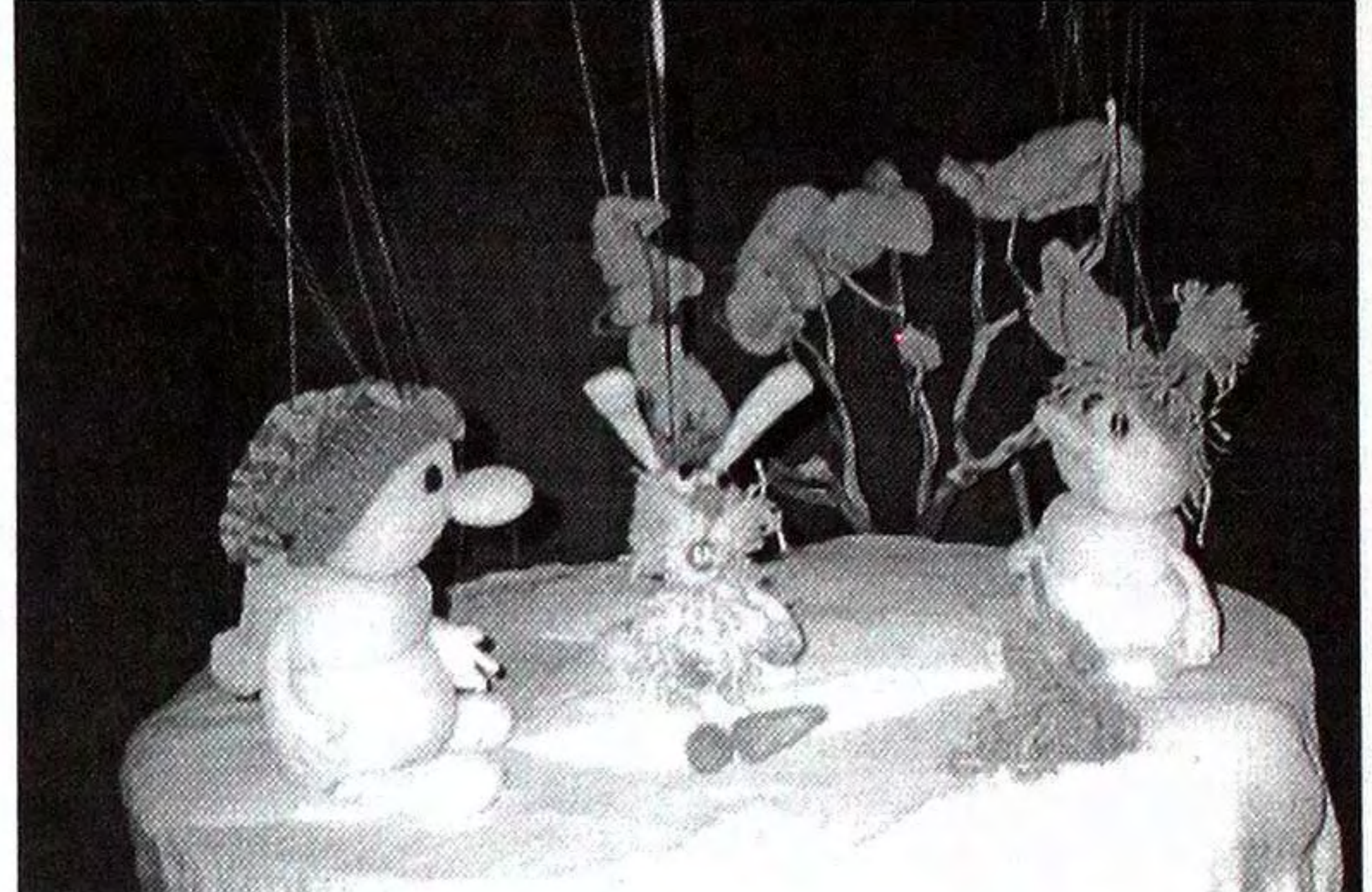

Богдана БОЙКО

Снігові німфи дитинства

Сцена з вистави "Хто розбудить сонце". Театр маріонеток, Київ. Режисер Михайло Яремчук. 1997.

Цьогорічній зимі бракувало снігу. Тому особливо приємно було побачити у Театрі маріонеток вічних супутників дитинства - сніговиків, чії тіла, як відомо, створені з дуже податливої і холодної частки природи...

Вистава "Хто розбудить сонце" відзначена на "Київській пекторалі" у номінації за кращу дитячу виставу року. (Постановка, літературна і сценічна редакція Михайла Яремчука; п'єса Олександра Веселова; художник Тетяна Торбенко; актори - Олена Юхименко, Наталя Кочаловська і Вадим Самбор). Вітаємо Театр маріонеток і перейдемо від повідомлення про офіційну нагороду до затишного холу, розглядаючи дивовижні ляльки на стінах, а потім завітаємо до невеличкої зали і поринемо в атмосферу казки.

...Кульки, що виліплюються руками акторів, спершу нагадують білі яблука, з яких згодом постають двоє чоловічків: сніговий хлопчик і снігова дівчинка. Здається, у сцені їхнього знайомства дещо спародійовано діалог Адама і Єви (за Жаном Еффелем, звичайно). Те, що кажуть новонароджені сніговики, може насмішити, але приваблює інше: по-дитячому милі і незграбні рухи створінь, котрі пізнають світ.

Сюжет вистави досить традиційний, - обігрується явище природи: вийде сонце і розтопить сніговичків. Вони ж, дізнавшись про це, намагаються розшукати сонце, якого ніколи не бачили, і вблагати його зглянутися на їхні долі. Перипетії теж звичні: по дорозі до сонця розбудили їжачка, а він їх перелякав; носами-морквами врятували зайця від голодної смерті...

Напрочуд наївні й добросердні, сніговики знайомляться зі світом із острахом та цікавістю. На мій погляд, поведінку їхню зображено дуже природньо: від маріонеток не відвести очей. І, хоча актори здебільшого знаходяться на сцені, про їхню присутність, завдяки майстерності виконавців, забуваєш, спостерігаючи за сніговими дітьми. І переживаєш, адже над сніговиками буквально тяжіє рок. Починаєш вигадувати щасливі кінцівки, але всі варіанти виявляються недоладними. До Північного полюсу їм навряд чи дійти - вони й на крижині себе почувають, як над прірвою. А замурувати в якомусь гроті таких життєлюбних істот - гріх. Те, що сніговики стануть навесні струмочками, не втішає, адже це рівноцінно руйнуванню форми - наче вони безслідно розсипались.

І от настає фінал: сонце роздвоюється, перетворюючись на силует сніговика. Як вияв енгармонійності сфер, звучать скрипки, які водночас є і образом зоревим, нагадуючи витонченими півколами дерев'яної поверхні тіла сніговиків. І, як завершення весняного обряду, з такими ж чарівливими і невпевненими рухами, які були у сніговиків, підводять голівки до світла двоє пролісків...

І, зрештою, впізнаєш сніговичків у рум'яних, щасливих акторах, зігріваючи долоні оплесками.

У виставі відчувається дихання природи. Після неї легко і радісно.

...Виходиш на вулицю, дивишся на світлофори. Може, це також сніговики?..